

Rett tjeneste til rett tid

Overskriften her er navnet på et kommunalt prosjekt. Det handler om det å leve som psykisk utviklingshemmet (PUH) i Bodø kommune. Prosjektet har som siktemål å utrede forhold omkring det å bo, hvordan ordne sin hverdag, og hvordan ordne sin fritid og ferie. Altså alt som har med det å leve å gjøre. Prosjektets navn bærer bud om punktlighet og god kvalitet. Men er det det som er siktemålet med prosjektet?

Det er mye som tyder på at kommunen her har satt i gang et prosjekt for å utrede hvordan man kan spare inn penger på tjenestene til de det gjelder. Før jeg går videre vil jeg minne om at det her dreier seg om mennesker som er totalt prisgitt samfunnets vilje til å sørge for at de kan leve et meningsfylt og verdig liv. Med andre ord at den enkelte kan ha det bra. Stortinget har så langt gjort sitt ved å lage lover og bevilge penger for at den enkelte kommune skal ivareta disse borgerne på en skikkelig måte. Men slik jeg ser det prøver kommunens øverste ledelse (KØL) stadig å forhindre at den enkelte får de tjenester som Stortinget har bestemt.

For å underbygge dette vil jeg først nevne et kommunalt dokument som heter «Kriterier og standarder for hjelp i hjemmet». Kommunen fritok her seg selv fra å gjøre en del tjenester som disse borgerne etter loven har krav på. Etter at Fylkesmannen ble gjort oppmerksom på denne ulovlige praksisen ble kommunen instruert om å endre dette dokumentet. Det er vel og bra. Men fortsatt er det et problem her i og med at kommunen ikke informerer sine brukere om at dette er endret. Dermed er situasjonen den at mange fortsatt tror at de og de tjenestene kan man ikke forvente fra kommunen. Er dette en verdig måte for kommunen å spare penger på? Hva med en unnskyldning og en smule oppreisning til de som her over år har blitt fratrukket lovbestemte tjenester?

Så til prosjektet med det ambisiøse navnet. Man skulle jo tro at nå ville kommunen virkelig ta tak i dette feltet og gjøre jobben skikkelig. Men hva er prosjektets mandat? Jo, det er å legge fram forslag tilpasset økonomiplanen. Hva sier så økonomiplanen? Jo, at man

Vil ordfører Fygle og kommune ha utvikling eller spare penger?

for inneværende år skal spare inn 3,3 millioner kroner på det som er budsjettet. Er det påvist at kommunen sløser med penger til disse borgerne? Hvis ikke, hvordan kan man da vedta en slik innsparing? Lov og forskrift sier tydelig at den enkeltes behov skal registreres og danne grunnlag for tildelingen av tjenester. Det er også ut fra denne tanke at kommunen mottar betydelige statlige bevilgninger for å være tjenesteyter på dette området. Hvis man ønsker å spare inn penger på dette feltet må det i så fall bli etter at man har gjort sin plikt, dvs. gitt de tjenester som er lovpålagt, og utover det gitt disse borgerne samme fellesgoder som kommunens øvrige innbyggere.

Når man ser disse to nevnte eksempler i sammenheng så er det vanskelig å forklare det på annen måte enn at KØL gjennom sitt igangsatte prosjekt ønsker å presse tjenestene innenfor egen økonomiplan uten hensyn til den enkeltes behov. Det er kort og godt ikke i samsvar med gjeldende lov. Jeg lurte på hvordan dette kan skje. Ønsker flertallet i bystyret virkelig dette? Det har jeg vanskelig for å tro. Jeg håper derfor noen griper fatt i disse forhold og får

satt tingene på plass. I motsatt fall er jeg redd KØL enda en gang må finne seg i å bli korrigert av høyere myndighet.

Avslutningsvis vil jeg si at nevnte prosjekt er ganske svært, og i seg selv antakelig ganske kostbart. Det gjør det jo ekstra sørgelig at fundamentet for arbeidet slik forkludrer det hele. Et tjuetall mennesker arbeider nokså intenst, noen på sin fritid, og noen på sin arbeidstid. Alle ønsker nok at de PUH skal få en hverdag og et liv som er verdig og godt. Mange dyktige mennesker med forskjellig bakgrunn deltar. Utfordringene belyses fra alle mulige sider. Mange meninger og erfaringer utveksles i prosjektets arbeidsgrupper. Så slik sett tror jeg det uansett vil komme en del bra ting ut av arbeidet. Mange blir kjent med hverandre på tvers av sine respektive stæsteder, noe som antakelig også vil føre til positive tiltak. Alt dette kunne vært veldig, veldig bra. Men når man ser kommunens spill beskrevet ovenfor så får jo det hele et litt merkelig skjær over seg. Det blir jo heller ikke mindre merkelig – og sørgelig – når man leser om kommunens overskudd.

Ivar Kristiansen,
Bodø

Fungerende leder i LO, Roar Flåtthen.

Kooperasjon vs demokrati

Svar til Ludvig Kvandal sitt leserinnlegg 16/3: «All makt i denne sal», disse ord er like gjeldende i dag som den dagen Venstre mannen Johan Sverdrup uttalte dette i 1884. De borgerlige partiene reagerer sterkt på at en interesseorganisasjon som skal tale arbeiderfolkets sak har partipolitiske interesser og vis versa. Venstre frykter med rette at dette er med på å undergrave det demokratiet våre forfedre har kjempet for. Dette ønsker vi å sette søkelyset på og kjempe mot. Dette er ingen skjult agenda. Dette er ingen turer i hemmelighet og møter bak lukkede dører. Dette er den åpne demokratiske debatt og vår rett til å ytre. Et medlemskap i arbeidstakerorganisasjonen LO burde ikke være synonymt med et ønske om å fronte Ap, SV og Sp.

Vi er medlemmer fordi LO er en arbeidstakerorganisasjon, og vi mener det er respektløst av organisasjonen og ikke verdsette vår demokratiske rett til å selv velge politisk standpunkt, men i tradisjonell sosialistisk ånd bestemmer LO for oss hvilket parti vi skal stemme, og i tillegg bruke vår kontingent for økonomisk å støtte det samme partiet. Det er dette Venstre og resten av den borgerlige siden vil til livs. Vi krever vår rett til å foreta våre egne valg! For Venstrefolk er den demokrati viktigere enn særinteresser, og det er viktig å motarbeide alle former for trusler mot demokratiet slik miksen mellom LO og Ap er. Det korporative systemet, som bl.a ble utviklet i det fascistiske Italia i første halvdel av forrige århundre, hvor organisasjonene kontrollerer det politiske systemet er trusselen. Samrøret mellom Ap og LO, organisatorisk, økonomisk og på personplanet, en samrøre som SV og Sp etter hvert begynner å bli en del av. Et system som gir særinteressene forrang foran landets og fellesskapets interesser, og plasserer den reelle makten utenfor demokratisk kontroll. Et slikt system hvor organisasjoner gjennom trusler og kjøp av politiske parti skaffer seg fordeler for egne medlemmer kalles i andre land for korrupsjon og mafiavirksomhet.

Terje Cruickshank,
Bodø Venstre

Hva skal flygerne med bomber?

Hvor er fornuften?

At sikkerhetskontroll av flypassasjerer dessverre er nødvendig i dagens verden må vi akseptere. At kontrollen skal være grundig må vi følgelig være glad for. Det som imidlertid forunder meg er at også flygerne må igjennom en slik grundig kontroll opp til flere ganger

daglig. Og jeg spør: Hvilken interesse skulle en flyger/flykaptein ha av å kapre eller sprengre flyet og seg selv i lufta? Hvis han/hun er av typen fanatisk troende terrorist, eller har andre beveggrunner, behøves vel ingen våpen eller sprenglegemer for å utføre «dåden». Han kan jo bare gjøre det samme som ble gjort den 11. september; nemlig styre flyet direkte mot terrormålet. Hvor er fornuften?

A. Kr.

Status Quo

Jeg vet ikke hva de forskjellige nei-organisasjonene maser om, det har jo ikke vært noe fremstøt om EU-medlemskap i det siste så innlegget fra Eli van der Eyn den i «Ungdom mot EU» (8/3) var ganske så hensiktsløs, men de må vel holde kampanden ved like. Likevel, maken til visvas skal en lete lenge etter. «EU et prosjekt for og av eliten der pengene styrer politikken». For ikke lenge siden var det Norge – sjøkrædretts fyrtårn – som lot økonomien være rådende m.h.t. CO₂-utslipp, mens EU bestemte et større kutt. Det er vel heller slik at ingenting kan bli gjort med klimaproblemet av de

enkelte land fordi alle skuler til de andre, men som medlemmer i en unionen vet de at det gjelder alle.

Jeg forsto aldri hva motstanden mot EU besto i ved siste folkeavstemning og det er blitt mer og mer gåtefullt med tiden. Det er nesten litt fortrøstningsfullt å lese om den finske holdning til NATO som er en tro kopi av den norske m.h.t. EU. Et riksdagsmedlem, Liisa Jaakonsari, uttaler at «...diskusjonen om NATO er tabu i finsk politikk. Saken splitter både mitt eget parti og andre. Mange ledere vil ikke ta denne diskusjonen fordi den er så følsom». Hun viser til Norge som befinner seg i NATOs beslutningsorganer, mens Finland og Sverige som bidrar relativt mye bare er liksom-medlemmer og må be Norge tale deres sak. Liisa Jaakonsari forstår heller ikke hva den finske motstanden grunner seg i annet enn en vag tradisjon om alliansefrihet. Det er for øvrig en annen likhet. Hun sier at finnene – når spurt – tror med stor majoritet at Finland vil bli NATO-medlem i fremtiden. Dette er vel også en trend i Norge at et flertall tror at vi en gang vil bli medlem i EU, men uten at de stemmer aktivt for det så forblir status quo både her og der.

Bodvar Skutvik

Hvor ble han av?

Fra Sverige har DIS-Salten slektshistorielag fått denne henvendelsen om en steigenmann som var politisoldat i Sverige under krigen:

«Soldatens navn var Reidar Andersen, fødd den 18. juni 1918 i Leiranger. Han var under tiden i Sverige plassert ved Johannesbergs Säteri utanför Stockholm. Dit kom han den 1. oktober 1943 och han lämnade sin utbildning i samband med freden våren 1945. I arkiven har jag kunnat se att han utbildades han till militär trosschef samt till polis. Jag har dock inte kunnat se till vilken ort i Norge som Reidar återvände till och ingen av oss vet något om hans vidare öden. Min uppgift är nu att om möjligt få reda på hur det gick för Reidar när han återkom till Norge. Reidar Andersen var yngst av de 7 barna till Hans Olai Andersen 1868-1939, Hustoft, gift 1901 med Sofie Birgitte Svendsen 1876-1941».

Er det noen som kjenner til Reidar Andersen liv etter 1945, bosted, yrke og eventuelle etterkommere i Norge? Ta eventuelt kontakt med meg på viggo.eide@disnorge.no eller mobil 907 89618.

Viggo Eide